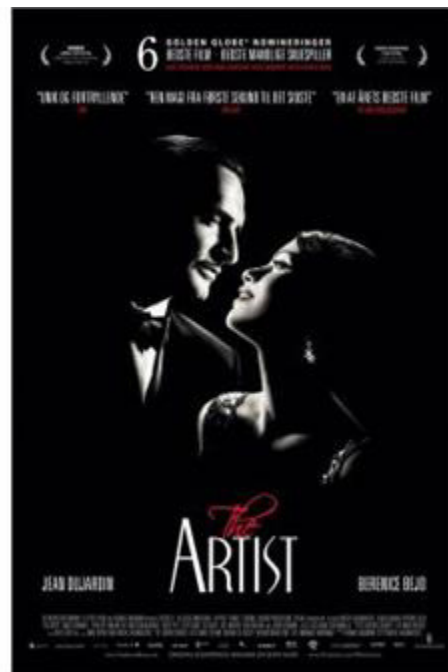
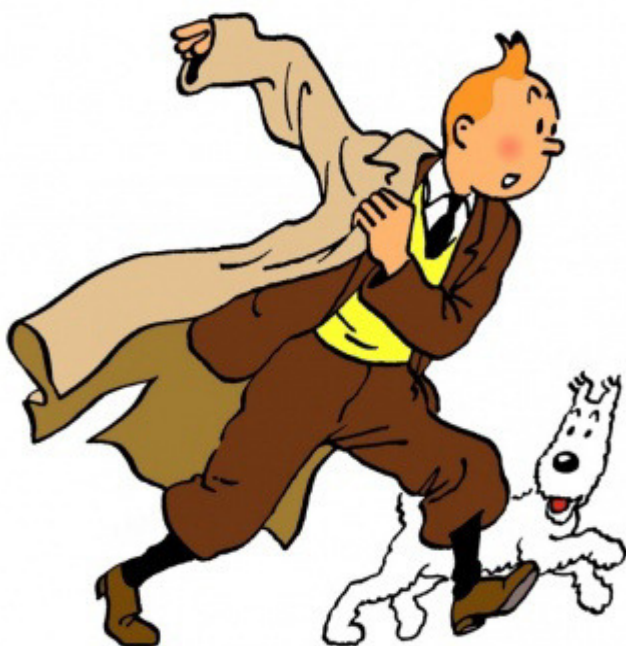

The Artist
instr. Michel Hazanavicius, 2011

The Artist og Tintin - ikke bare på grund af hunden!

Jeg så *The Artist* for en måneds tid siden. Jeg så den i Paris. Og måske var det derfor! Omgivet af en fransktænkende kultur, sad jeg nemlig undervejs og tænkte på Tintin, igen og igen.

Nu skal der jo ikke meget til, før en Tintin-nørd tænker på Hergés verden. Den ligger sådan set lige for. Og alle Tintinfans finder referencepunkter til Tintin og hans venner hvor som helst. Det er som en virus, der kommer ind i blodet. Den melder sig spontant, når man ser billeder, læser bøger, kigger sig omkring, hører nyheder - eller går i biografen og ser "*The Artist*".

Da vi kom ud, sagde jeg til mine voksne børn: "nejj, hvor var der meget Hergé-humor i den film". Og straks lød den 19-åriges svar: "det er bare, fordi der var en hund med." Nej, det er ikke bare, fordi der er en hund med og så endda en terrier. Dog ikke samme slags som Terry. Men det er på grund af de kunstneriske virkemidler.

Først og fremmest humoren: det uventede, midt i det banale. Små påfund, hvor man tænker: Hvorfor har ingen set det for sig før - og vist det! F.eks. da den forelskede kvinde putter sin arm ind i mandens tomme jakkeærme og kærtegner sig selv, mens hun

drømmer.

Nu har vi 117 gange set den version, hvor en står med ryggen til og kærtegner sig selv oppe ved skuldrene, men her blev det opfundet med siden til.

Den mandlige hovedrolle får et problem med alkohol. Og så er der ikke afsløret for meget. På et tidspunkt sidder han på en bar, ligesom en anden kaptajn Haddock, og har ondt af sig selv. Hvor mange gange møder vi ikke en Haddock, der sidder med selvbebrejdelser og hænger henover sig selv og et glas, ved at gå i opløsning. Og hvor mange gange ser vi ikke en Haddock, der tager sig sammen, fordi der pludselig sker noget uventet, et perspektiv-skift. Af forskellig slags.

I "The Artist" er perspektiv-skiftet uventet og genialt. Men vi genkender det fra Hergé, som ustandseligt skifter perspektiv i sine tegninger. Man ser nedefra, oppefra, fra siden, skråt oppe fra o.s.v. Og der optræder jævnligt hallucinationer, som kan skyldes forskelligt. Men ofte får Haddock dem af alkohol og vil f.eks. vride hovedet af Tintin, fordi han tror, han er en flaske. I "The Artist" sidder hovedpersonen som en slagen mand, man kunne have ondt af. Hvis man gider. Han har i hvert fald ondt af sig selv, lissom Haddock. Pludselig er der en lille mand, en lille figur, der nedefra, fra en whiskysjat på bardisken, begynder at tale til ham. Han vil tale ham til fornuft og få ham til at skifte syn på sin tilværelse.

Det er ren Hergé: midt i tragikken, så griner man og forløses af noget fuldstændig uventet. Det kunne være tegnet af Hergé. Det er alvor og det er sjovt. Om det lykkes fra whisky-sjatten at tale den slagne mand til fornuft, det må man selv gå ind og se.

Så er der jo altså også hunden.....

Ja, den hund! Menneskets bedste ven! Den udtrykker det, som manden nogen gange godt ved og som manden andre gange ikke selv kan finde ud af. Og hunden i "The Artist" bliver vores, publikums, gode ven og allierede, lissom Terry i Tintin.

Da der på et tidspunkt optræder et "bang" i "The Artist", falder hunden om. Og vi skal vente temmelig mange scener, før vi får set, om den overlevede eller ej. Det er den slags "suspence", hvor medfølelse får vores spændthed helt op. Og som får alle os, små og store Tintin- fans til at læse albummene igen og igen.

Inger Hjuler Bergeon, marts 2012.

